

ближхтъ къмъ крѣпостъта на Никополъ подиръ нѣколко кървави сбивания прѣзъ деня. Така вечеръта Никополъ билъ обиколень отъ редъ съ руска войска като въ чиличенъ обрѣтъ.

На много мѣста, града се виждалъ да е запалень. Турцитѣ се настанили изъ домоветѣ и джамиитѣ, топовния имъ огънь прѣстанялъ, но пушечнитѣ гърмежи не прѣставали съвсѣмъ. Настаняла тъмнота.

Генералъ Криденеръ събралъ около себе всички други генерали и началници, повелѣлъ да спрѣтъ огъня и да останѣтъ на завзетитѣ мѣста до разсѣмване. «Азъ почти съмъ увѣренъ, прибавилъ Криденеръ, че Никополъ е нашъ; ако не този часъ, то щомъ като се съмне.» Всичко утихнало. Надъ града самъ и тамъ се рисувала червената свѣтлина на пожара, а на небосклона едвамъ се задавалъ сребърния сѣръпъ на новия мѣсець. Сръднощъ. Надъ едвамъ що утихналото поле на боя не се чувало друго, освѣнъ охканията на тежко раненитѣ.

Прѣзъ нощъта били направени распорѣждания за штурма (юруша) на Никополъ, като се разсѣмне. Въ 11 часа прѣзъ нощъта шестъ роти турска пѣхота се опитали да избѣгнѣхтъ изъ Никополъ къмъ Плѣвень. Руситѣ ги върнали назадъ. Подиръ нѣколко врѣме Турцитѣ се опитали още веднѣжъ да излѣзѣхтъ изъ Никополъ. И пакъ рускитѣ топове отблъснали това опитване; а когато една цѣпь само погнала турцитѣ, не само ги обърнала въ бѣгъ, но и взела отъ тѣхъ цѣлъ обозъ съ едно египетско знаме. Сетнѣ, нѣколко казашки сотни гонили неприятеля до съвършено распрѣсване, окончателно го истрѣбили, взели всичкия му обозъ съ храна и военни потребности, съ двѣ знамена и единъ круповски топъ.

Разсѣмнало се. Генералъ-лейтенантъ Криденеръ се приближилъ къмъ вратата на Никополската крѣпостъ. На най-близката кула стърчала тоежка съ бѣла кърпа. При вратата изъ една дупка изсочилъ турски бинѣ-ба-